

**PRESENTACIÓ DE L'EXCM. SR. JORDI HEREU,
ALCALDE DE BARCELONA**

TRIBUNA BARCELONA – 2 DE JUNY DEL 2008

Vull començar dient que estic molt agraït pel fet que l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, hagi pensat en el rector de la Universitat Pompeu Fabra perquè el presenti avui a Tribuna Barcelona.

Tots coneixem la trajectòria acadèmica i professional de l'alcalde. Una trajectòria que mostra un indefugible compromís, des de molt jove, amb una vocació pública de servei.

En el temps que fa que és alcalde, des del setembre del 2006, he tingut l'oportunitat de conèixer la seva passió per la ciutat de Barcelona, la seva capacitat d'identificar-se amb els neguits, les il·lusions i els maldecaps dels ciutadans de Barcelona. La Universitat Pompeu Fabra és una universitat eminentment urbana, lligada des dels seus inicis, l'any 1990, al projecte de la ciutat, i sempre ha trobat en l'alcalde complicitat en aquest rol que la Universitat representa a la ciutat.

A qualsevol projecte d'una institució humana li cal una narració amb la qual identificar-se. La ciutat de Barcelona va saber trobar en els Jocs

Olímpics de 1992 la narració que la va fer sortir definitivament de la llarga nit de la dictadura. L'ideal d'una ciutat cosmopolita, oberta a tothom i, per unes setmanes, el centre del món, es va fer realitat. Hi ha un abans i un després del 92 per a la ciutat. És clar que després d'un moment tan àlgid sempre costa recuperar el to, reubicar-se i dissenyar nous projectes amb prou capacitat per articular les millors energies.

Jordi Hereu ens proposa una bona tríada com a narració de la Barcelona del segle XXI: cohesió, sostenibilitat i innovació.

No hi ha cap dubte de la importància dels dos primers elements per al futur de la ciutat. Per preservar aquesta forma de vida urbana que ha caracteritzat sempre les ciutats en totes les civilitzacions humanes, aquesta forma de vida que permet combinar la llibertat individual i els projectes col·lectius com en cap altre lloc, les ciutats del segle XXI haviem de trobar el seu camí per preservar la cohesió entre els ciutadans que les integren i per dissenyar els mecanismes adequats per fer sostenibles les infraestructures i els serveis que estan al rerefons de la seva forma de vida.

No obstant això, entendreu que m'estengui una mica més en l'element **innovació**. Pel que el conec, sé que l'alcalde està convençut que el coneixement i la cultura estan al nucli de qualsevol projecte humà. En un món globalitzat, entendre aquest element és més important que mai.

Només podem fer un salt qualitatiu si entenem que conquerir el futur depèn de la nostra creativitat i de la nostra capacitat d'innovació. I, en aquest punt, les universitats podem contribuir-hi de manera cabdal: d'una banda, els projectes capaços de crear major riquesa i benestar han de produir-se a la frontissa entre el nostre sistema de recerca i el nostre teixit productiu. És legítim que els exigim més a tots dos que dialoguin, que facin més esforços per conèixer-se mútuament, que cooperin; i, d'altra banda, Barcelona és, com bé sabem, una ciutat molt coneguda i apreciada a tot el món. Perquè s'hi viu bé, perquè és una ciutat de la cultura i de l'art, perquè és una expressió exemplar del mode de vida mediterrani. Hauríem de ser capaços de fer de la ciutat un lloc atractiu per a la formació acadèmica de postgrau i de doctorat. Això ja ha començat, i hi ha experiències reeixides aquí i allà, però ens cal una estratègia comuna perquè quan una persona amb talent de qualsevol lloc del món es planteja on cursar la seva formació avançada, consideri Barcelona com una oportunitat. Si Barcelona fos capaç, en els propers anys, de ser atractiva per a les persones amb talent d'arreu del món, hauria començat a caminar per la via de la innovació. Aquest és, deixeu-me dir-ho, un dels objectius principals de la UPF. Ho he dit altres vegades: la UPF malda per ser per a Barcelona quelcom de similar al que la Universitat de Nova York és per a la ciutat de Nova York.

L'alcalde, em consta, creu en aquests ideals. Dibuixa la ciutat com un ideal, com la **ciutat llunyana** del poeta Màrius Torres. Està construïnt

un projecte per apropar-nos a aquest ideal. Només podem treballar amb ell per aconseguir-ho i desitjar-li el gra de fortuna que qualsevol projecte humà necessita.

Abans de deixar-vos amb les seves paraules, deixeu-me dir-vos que un tret de l'alcalde que a mi em resulta especialment grat és el següent: com tothom reconeix, l'alcalde és un polític proper. Bé, jo vull dir que aquesta proximitat de l'alcalde neix d'una convicció profunda, que jo comparteixo, d'una convicció que en política l'autoritat es té no pas per mostrar-la als ciutadans contínuament, sinó que es té per servir els ciutadans. Una concepció de la política no com a poder, sinó com a servei.

Alcalde Jordi Hereu, quan vulguis...